ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Leonou Poplerovou ve věci

žalobkyně: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069
sídlem Thunovská 192/27, 118 00 Praha
zastoupená advokátkou Mgr. Martou Ondačkovou
sídlem Thunovská 192/27, 118 00 Praha

proti
žalované: **XXX**, narozená dne XXX
bytem XXX

o zaplacení 148 993,47 Kč s příslušenstvím

takto:

I. **Řízení se, co do částky 11 725 Kč, s úrokem z prodlení z částky 11 725 Kč ve výši 12 % p.a. od 25. 4. 2025 do zaplacení, částky 3 411,22 Kč, a co do úroku ve výši 48,34 % p.a. z částky 97 596,60 Kč od 25. 4. 2025 do 18. 5. 2025, zastavuje.**

II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 69 380 Kč do tří dnů od právní moci výroku tohoto rozsudku.**

III. **Návrh, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 34 665 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 104 045,00 Kč ve výši 12 % ročně od 25. 04. 2025 do zaplacení, pohledávku ve výši 29 812,25 Kč, úrok za poskytnutí úvěru ve výši 20 % p. a. z částky 97 596,60 Kč od 25. 04. 2025 do 18. 05. 2025, úrok ve výši 12 % p.a z částky 97 596,60 Kč od 19. 05. 2025 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy celkový tento úrok za dobu od 25. 04. 2025 dosáhne částky 352 742,00 Kč, se zamítá.**

IV. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svým žalobním návrhem doručeným podepsanému soudu dne 10. 2. 2026 domáhala, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit jí částku 148 993,47 Kč s příslušenstvím. Tvrdila, že účastníci uzavřeli smlouvu o úvěru č. XXX dne 20. 8. 2024. Na základě smlouvy byl žalované poskytnut úvěr ve výši 100 000 Kč a žalovaná se zavázala poskytnutý úvěr a sjednaný úrok ve výši 68,34 % p.a. splácet ve 48měsíčních splátkách po 6 124 Kč splatných vždy k 17. dni každého kalendářního měsíce počínaje měsícem září 2024. Žalobkyně provedla tzv. scoring klienta (prověřila údaje poskytnuté žalovanou, doklady o příjmech, ověřila úvěrovou historii žalované v databázích SOLUS a NRKI, v insolvenčním rejstříku) a rozhodla o možnosti poskytnutí požadovaného úvěru. Žalovaná však neplnila řádně podmínky smlouvy a ocitla se v prodlení s úhradou splátek poskytnutého úvěru. Žalobkyni uhradila pouze 5 splátek, naposledy 13. 2. 2025, celkem tedy 30 620 Kč. Žalobkyni tak vzniklo právo na zaplacení smluvních pokut v celkové výši 998 Kč dle podmínek uzavřené smlouvy (tj. žalobkyni vzniká právo na zaplacení smluvní pokuty ve výši 499 Kč za každou splátku, u které se žalovaná ocitne v prodlení o délce 30 dnů – v prodlení se ocitla u splátek č. 6 a 7). V důsledku tohoto prodlení žalované žalobkyni dále vzniklo právo na zaplacení náhrady nákladů vzniklých v souvislosti s prodlením žalované v celkové výši 600 Kč (tj. žalobkyni vzniká právo na zaplacení náhrady nákladů ve výši 200 Kč za každou splátku, u které se žalovaná ocitne v prodlení o délce 15 dnů a v prodlení se ocitla u splátek č. 5, 6 a 7). V důsledku těchto prodlení žalované následně došlo k zesplatnění celého úvěru v souladu s bodem 6.3. smlouvy (tj. pokud se žalovaná ocitne v prodlení s úhradou kterékoli splátky či její části o délce 65 dnů, dochází tímto dnem k zesplatnění celého úvěru). Žalovaná se dostala do prodlení s úhradou splátky o délce 65 dnů u splátky č. 6, k datu 23. 4. 2025 tak došlo k zesplatnění celého úvěru. Ke dni zesplatnění úvěru celá dosud nezaplacená jistina úvěru a veškeré dosud nezaplacené úroky za poskytnutí úvěru se staly součástí nové jistiny úvěru, s tím, že novou jistinu ve výši celkem 114 172,61 Kč byla žalovaná povinna uhradit žalobkyni nejpozději v den zesplatnění úvěru. Po zesplatnění uhradila žalovaná neuhradila ničeho. Dále žalobkyně požadovala i uhrazení úroků z prodlení v zákonné výši z celé této nové jistiny úvěru až do jejího úplného zaplacení. Žalobkyně se domáhala v souladu se smlouvou (bod 6.5.) i zaplacení smluvní pokuty ve výši 0,1 % denně z nové dlužné jistiny úvěru od 25. 4. 2025, neboť ani po zesplatnění nedošlo k zaplacení dlužné částky úvěru. Ke dni podání žaloby činila pohledávka žalobkyně:
   - 114 172,61 Kč jistina úvěru
   - 998 Kč – smluvní pokuta
   - 600 Kč – náhrada nákladů vzniklých v souvislosti s prodlením žalované
   - 33 223,47 Kč – smluvní pokuta ve výši 0,1 % z dlužné nové jistiny úvěru
   - úrok za poskytnutí úvěru z částky odpovídající zbývající dlužné původní jistině úvěru ve výši 97 596,60 Kč ode dne 25.04.2025 do zaplacení. Žalobkyně touto žalobou požaduje tento úrok v nominální roční úrokové sazbě 68,34 % p.a. Za dobu od 91. dne prodlení žalované (tedy za dobu od 19.05.2025) žalobce v souladu s § 122 odst. 4 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru tento úrok uplatňuje v zápůjční úrokové sazbě ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů, tj. v nominální úrokové sazbě 12 % p.a.

   Do současné doby nebyl dluh uhrazen, a to ani přes zasílané upomínky.

   K výzvě soudu žalobkyně k prověřování úvěruschopnosti žalované uvedla, že vycházela při tomto hodnocení z údajů o příjmech žalované, ověřila jeho úvěrovou historii v databázích NRKI, SOLUS, žalovaná nebyla nikde s dlužnou částkou po splatnosti, nebyla evidován v insolvenčním

rejstříku, volné zdroje žalované byly ve výši 17 630 Kč. Žalovaná uvedla, že nemá žádnou vyživovací povinnost a v době žádosti o úvěr neměla žádné další souběžné úvěrové smlouvy uzavřené s žalobkyní. Příjmy žalované byly ve výši 28 200 Kč měsíčně, její náklady pak 9 570 Kč měsíčně. Pokud jde o náklady na bydlení, pak žalovaná uvedla částku 4 710 Kč, o výši těchto nákladů nemá žalobkyně žádný doklad či potvrzení. Po zhodnocení všech dokumentů a po porovnání příjmů a výdajů měla žalobkyně prokázáno, že bylo možné poskytnout úvěr ve sjednané výši, a to i na základě interního skóringu, který provedla a žalobkyně považuje provedené zkoumání úvěruschopnosti za zcela dostačující.

2. Žalovaná se k žalobě nevyjádřila, k jednání soudu dne 21. 7. 2026 se bez omluvy nedostavila, proto soud jednal v její nepřítomnosti dle § 101 odst. 3 o.s.ř.

3. Ještě před zahájením jednání vzala žalobkyně žalobu částečně zpět, proto soud, aniž by vyžadoval souhlas žalované, řízení v této části zastavil dle § 96 odst. 1 o.s.ř. (výrok I.).

4. *Podle ust. § 2395 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen o.z.) smlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.*

5. *Podle § 86 odst. 1 zák. č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.*

   Podle odst. 2 téhož ustanovení poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje zejména schopnost spotřebitele splácet sjednané pravidelné splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele a způsobu plnění dosavadních dluhů. Hodnotu majetku přitom zohledňuje tehdy, jestliže ze smlouvy o spotřebitelském úvěru vyplývá, že spotřebitelský úvěr má být částečně nebo úplně splacen výnosem z prodeje majetku spotřebitele, nikoli pravidelnými splátkami, nebo jestliže z finanční situace spotřebitele vyplývá, že bude schopen splácet spotřebitelský úvěr bez ohledu na své příjmy.

6. *Podle § 87 odst. 1 zák. č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Spotřebitel může uplatnit námitku neplatnosti v tříleté promlčecí lhůtě běžící ode dne uzavření smlouvy. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem.*

7. *Podle § 2991 odst. 1 o.z. kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Dle odst. 2 tohoto ustanovení se bezdůvodně obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím*

8. *Podle ust. § 1968 o.z. dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení. Dlužník není za prodlení odpovědný, nemůže-li plnit v důsledku prodlení věřitele.*

9. *Podle ust. § 1970 o.z. po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se*

za ujednanou výše takto stanovená.

10. Z předsmluvního formuláře ze dne 20. 8. 2024, návrhu na uzavření smlouvy o úvěru ze dne 20. 8. 2024, oznámením o schválení úvěru ze dne 21. 8. 2024, dodatky ke smlouvě ze dne.., kopií průkazu o povolení k pobytu žalované, splátkovým kalendářem, bylo zjištěno, že žalovaná žádala o poskytnutí spotřebitelského úvěru ve výši 100 000 Kč na dobu 48 měsíců s tím, že úvěr bude splácen po 6 124 Kč měsíčně a celkem bude vráceno žalobkyni 293 952 Kč. Byla sjednána úroková sazba 68,34 % p.a., byla sjednána náhrada nákladů v případě opožděných plateb – dle čl. 6 smlouvy v případě prodlení s úhradou kterékoliv splátky či její části o délce 30 dnů, s tím, že je žalobkyně oprávněna požadovat zaplacení smluvní pokuty ve výši 499 Kč za každou splátku, u které se ocitne klient v prodlení o délce 30 dnů, maximálně 2999 Kč za každý kalendářní rok. Dále vzniká žalobkyni právo na zaplacení náhrady účelně vynaložených nákladů v souvislosti s prodlením klienta, kdy se ocitne klient v prodlení s úhradou o délce 15 dnů a to částku 200 Kč. Jestliže se ocitne klient v prodlení s úhradou kterékoli splátky nebo její části o délce 65 dnů, dojde automaticky ke zesplatnění úvěru. Jestliže pak klient po zesplatnění úvěru nezaplatí novou jistinu úvěru v den zesplatnění úvěru, vzniká žalobkyni nárok na smluvní pokutu ve výši 0,1 % z dlužné částky za každý den prodlení s její úhradou. Tento úvěr byl žalované poskytnut.

11. Z listin nazvaných hodnocení klienta bylo zjištěno, že žalobkyně před uzavřením smlouvy o úvěru zjišťovala osobní, majetkové a výdělkové poměry žalované – tato uvedla své příjmy ve výši 28 200 Kč měsíčně ze zaměstnání, výdaje byly uvedeny jako životní minimu 4 860 Kč, bydlení 4710 Kč, dále uvedla, že je vdaná, ale s manželem nežije ve společné domácnosti, bydlí v pronájmu.

12. Z výpisu z běžného účtu žalované za měsíce duben 2024–květen 2024 bylo zjištěno, že na její účet bylo přicházel příjem ze zaměstnání – v dubnu ve výši 44 280 Kč, v květnu 24 751 hradila pravidelně trvalou platbou životní pojištění 1 942 Kč měsíčně, dále se na účtech nachází platby za běžné výdaje.

13. Z výpisu záznamů z registru SOLUS nebylo k osobě žalované nalezeno žádných záznamů, z prováděného CBS Skóre klienta (čím vyšší je skóre, tím je platební morálka lepší, res. vyšší hodnota skóre ukazuje na vyšší pravděpodobnost splácení) bylo zjištěno, že hodnota skóre nebyla uvedena. Žalovaná žádala o úvěr u 4 bank či finančních institucí, součet zbývajících částky kreditních karet, celkové čerpání úvěrového rámce nesplátkových operací a celkové zbývající částky splátkových operací v roli žadatele a spolužadatele byly ve výši 118 52 Kč, což zařazuje klienta do III. kategorie za čtyř možných. Dluh po splatnosti uveden nebyl.

14. Interními účetními doklady bylo zjištěno, že úvěr byl čerpán 20. 8. 2024 převodem na účet žalované.

15. Z dopisů ze dne 20. 3. 2025 a ze dne 17. 4. 2025, bylo zjištěno, že žalobkyně upozornila žalovanou na prodlení s úhradou splátek č. 6, 7, 8, žalovaná byla opakovaně upozorněna na vznik nároku žalobkyně na úhradu vynaložených nákladů, smluvní pokuty a upozorněna, že pokud nedojde k okamžité úhradě dlužných splátek, vynaložených nákladů a smluvní pokuty, může dojít k zesplatnění celého úvěru.

16. Oznámením ze dne 23. 4. 2025 doručovaným žalované z důvodu prodlení splátek úvěru o délce 65 dnů, oznámila žalobkyně zesplatnění všech závazků vyplývající z úvěrové smlouvy a vyzvala žalovanou k okamžité úhradě dlužné částky 115 770 Kč, která se skládala ze zbývající dlužné původní jistiny úvěru 97 596,60 Kč, úroku za poskytnutí úvěru do zesplatnění úvěru ve výši

16 576,01 Kč, smluvní pokuty ve výši 998 Kč a náhrady nákladů vzniklých v souvislosti s prodlením ve výši 600 Kč.

17. Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žalobní návrh je částečně důvodný.

18. Soud se nejprve zabýval platností jednotlivých smluv. Vzhledem k tomu, že jednou ze smluvních stran byl spotřebitel, bylo nutno aplikovat vedle občanského zákoníku i zákon o spotřebitelském úvěru. Poskytovatel úvěru byl povinen jednat s odbornou péčí, čestně a transparentně, nezneužít své odborné ani hospodářské postavení (§ 433 o. z.; § 75 a 76 zákona o spotřebitelském úvěru) a před uzavřením smlouvy řádně posoudit úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých a přiměřených informací (§ 86 a 87 cit. zákona). Spotřebitelský úvěr lze poskytnout pouze tehdy, nevyplývají-li z posouzení důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele úvěr splácet; porušení této povinnosti má za následek neplatnost smlouvy, přičemž spotřebitel je povinen vrátit jen poskytnutou jistinu v době přiměřené jeho možnostem.

19. Zákon č. 257/2016 Sb. vychází ze zásady ochrany slabší strany, neboť spotřebitel je ve vztahu k poskytovateli fakticky znevýhodněn. Povinnost posoudit úvěruschopnost je proto uložena poskytovateli úvěru, od něhož se očekává profesionální, objektivní a obezřetné posouzení schopnosti spotřebitele úvěr splácet. Povinnost soudu zkoumat, zda poskytovatel úvěru tuto povinnost splnil, vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR (např. rozsudky sp. zn. 33 Cdo 2178/2018 a 33 Cdo 201/2018), Nejvyššího správního soudu ČR (např. rozsudek sp. zn. 1 As 30/2015) i Ústavního soudu ČR. Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 4129/18 ze dne 26. 2. 2019 zdůraznil, že povinnost prověřit schopnost spotřebitele úvěr splácet chrání nejen spotřebitele a věřitele, ale i společnost jako celek; její opomenutí představuje zásah do práva na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny.

20. Tyto závěry jsou použitelné i za účinnosti zákona č. 257/2016 Sb., což potvrzuje rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 3. 2020, ve věci C-679/18, podle něhož je vnitrostátní soud povinen z úřední povinnosti zkoumat porušení předsmluvní povinnosti posoudit úvěruschopnost spotřebitele a vyvodit z něj důsledky stanovené vnitrostátním právem.

21. Posouzení úvěruschopnosti musí vycházet zejména z poměru mezi příjmy a výdaji spotřebitele, a to s ohledem na jeho aktuální i předvídatelnou finanční situaci. Poskytovatel úvěru nesmí vycházet pouze z nepodložených tvrzení spotřebitele a je povinen tato tvrzení ověřit (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 30/2015-39). Není-li ze zjištěných informací zřejmé, že spotřebitel bude schopen úvěr splácet, je smlouva o spotřebitelském úvěru neplatná.

22. Žalobkyně na výzvu soudu k doplnění a předložení důkazů vztahujících se ke zkoumání úvěruschopnosti žalované předložila shodné listinné důkazy, které připojila k žalobě, pouze doplnila tvrzení tak, že si prověřila výši závazků a platební morálku žalované z databází (tzv. úvěrových registrů) a to jednak z interní databáze žalobkyně, prověřila rejstřík SOLUS a insolvenční rejstřík. Výpisy z účtu žalované, které byly předloženy, byly za období dubna a května 2024, smlouva byla uzavírána až v srpnu 2024, přestože se v těchto výpisech objevovaly pravidelné trvalé platby, žalobkyně na to nijak nereagovala, neověřovala náklady na bydlení žalované a ani výsledky lustrace v databázích registrů nijak dále neprověřovala. Z úřední činnosti soudu je známo, že žalovaná v té době již měla uzavřenou úvěrovou smlouvu s Air Bank, a.s. a to 3. 2. 2024 (viz spis vedený u tohoto soudu sp.zn. 18 C 82/2026). Nebyl tedy proveden výpis z bankovních

Shodu s prvopisem potvrzuje Eliška Macháčková.

registrů, aby žalobkyně mohla zjistit všechny relevantní skutečnosti pro posouzení úvěruschopnosti. Je tedy nepochybné, že žalobkyně nedostatečně ověřovala či nevyžadovala doložení důkazů prokazujících výdaje žalované.

23. Podepsaný soud má s ohledem na popsaný zjištěný skutkový stav věci za to, že v daném případě nelze mít za splněnou povinnost žalobkyně, uloženou jí zákonem, jakožto poskytovateli spotřebitelského úvěru, řádně posoudit úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací. Daná povinnost posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr je citovaným zákonem ukládána poskytovateli, a to pod sankcí neplatnosti smlouvy v případě, že tak poskytovatel neučiní. Důsledkem nesplnění této povinnosti věřitele dle zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, je absolutní neplatnost smlouvy. Nedostatečné posouzení úvěruschopnosti poskytovatelem, které vede k absolutní neplatnosti úvěrové smlouvy bylo taktéž v mnoha rozhodnutích finančního arbitra opakovaně konstatováno (viz např. nález finančního arbitra ze dne 20. 3. 2017, sp. zn. FA/4056/2017, FA/SU/374/2015, ze dne 23. 7. 2015, sp. zn. FA/7819/2015, FA/SU/208/2014, ze dne 28. 5. 2018, č.j. FA/SR/SU/1192/2017 – 20 aj.), stejně tak v rozhodnutích Nejvyššího soudu ČR např. pod sp. zn. 33 Cdo 201/2018 ze dne 20. 3. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018 ze dne 25. 7. 2018, k otázce dostatečnosti zjištění poměrů dlužníka se vyjádřil i Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 2. 2019 sp. zn. III. ÚS 4129/2018. Žádné výdaje, osobní a majetkové poměry žalované nebyly nikterak zjišťovány a ověřovány. Soud tedy uzavřel, že žalobkyně nesplnila svou povinnost stanovenou jí zákonem, posouzení úvěruschopnosti řádně neprovedla, důsledkem tohoto postupu je tedy absolutní neplatnost úvěrové smlouvy a nárok žalobkyně vůči žalované se podřadí režimu bezdůvodného obohacení dle § 2991 odst. 1,2 o.z. , podle něhož je žalovaná povinna žalobkyni vrátit to, co od ní obdržela a doposud nevrátila jako svůj majetkový prospěch získaný bez právního důvodu a proto soud uložil žalované zaplatit pouze částku 69 380 Kč (100 000 Kč poskytnuto – 30 620 Kč zaplaceno), kterou žalovaná do současné doby nevrátila (výrok II.).

24. Ve zbývajícím rozsahu pak nezbylo než žalobu zamítnout (výrok III.). Žalobkyně má nárok toliko na nesplacenou jistinu úvěru bez dalších smluvených úroků a poplatků, nadto v nové době splatnosti (buď mezi účastníky dohodnuté anebo soudem určené), která neodvisí od výzvy věřitele k plnění, nýbrž od možností dlužníka (spotřebitele). Nárok na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z., pak vzniká žalobkyni teprve v okamžiku prodlení dlužníka s vrácením zbývající části jistiny spotřebitelského úvěru v době podle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru (viz. rozhodnutí NS ČR sp.zn. 33 Cdo 3675/2021).

25. O nákladech řízení rozhodoval soud dle § 142 odst. 2 o.s.ř., dle kterého soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Věcí se rozumí předmět řízení, jak byl vymezen žalobou, a to v té její části, v níž žalobkyně uvádí, čeho se svým návrhem domáhá (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 31. 5. 1967, sp. zn. 6 Cz 74/67, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 116/1967).

26. Příslušenství má ve vztahu k pohledávce akcesorickou povahu, nicméně není s ní neoddělene spjato. Jednotlivé druhy příslušenství pohledávky (např. úroky či úroky z prodlení) představují samostatné nároky se základem v hmotném právu, které jsou samostatně uplatnitelné a disponovatelné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 8. 2009, sp. zn. 32 Cdo 2421/2009, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 102/2010). Jestliže je žalobou kromě pohledávky požadováno také její příslušenství, tvoří bezpochyby i toto příslušenství předmět řízení. Soud musí o žalobou uplatněném příslušenství rozhodnout, aby tak vyčerpal celý předmět řízení (§ 152 odst. 2 o.s.ř.). Za účelem objektivního určení úspěchu ve věci nelze proto vycházet pouze

z pohledávky (jistiny) samotné a opomenout příslušenství jako nedílnou součást předmětu řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2016, sp. zn. 25 Cdo 1792/2015). Úspěch ve věci je vždy nezbytné určit z celého předmětu řízení, a tudíž zohlednit taktéž žalobou uplatňované příslušenství pohledávky (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 12. 2015, sp. zn. 23 Cdo 2585/2015 a nález Ústavního soudu ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. I. ÚS 2717/08). Je-li předmětem řízení více samostatných nároků, je třeba určit i míru úspěchu ve věci ve vztahu ke každému z těchto nároků samostatně (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, s. 979-980).

27. S ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího soudu soud posuzoval míru úspěchu ve věci jednak podle výše přiznané jistiny, ale současně i podle výše přiznaného úroku. Při pětiletém plnění úroku z prodlení a úroku (tj.69 462 + 58 557,60), požadované jistině a smluvní pokuty, byl pak předmět sporu ve výši 277 013,07 Kč (a to bez ohledu na provedené částečné zpětvzetí, které bylo učiněno nikoli pro poskytnuté plnění ze strany žalované), úspěch žalobkyně v řízení tedy byl jen ve výši 39,9 % a podle zásad výpočtu úspěchu účastníka ji pak právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší (výrok IV.).

28. Lhůta k plnění byla stanovena dle ust. § 160 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř., když soud neshledal důvody pro stanovení lhůty delší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení prostřednictvím podepsaného soudu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, písemně, dvojmo.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Pardubice 21. července 2026

Mgr. Leona Poplerová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Eliška Macháčková.